

Sõrmus

Kiki12

Noorem

Oli peaaegu kesköö. Puud kohisesid, tähed särasid. Kuskilt oli kuulda joodikute laulu. Luca, 12- aastane poiss, istus voodiäärel ja pomises: “Oi, kuidas ma küll niimodi tegin?” Poiss oli varem tulnud koju, karvad turris, sest tema klassikaaslased olid tema üle nalja heitnud. Poiss oli tagunud kinni enda järel kõik ukсед, millest läbi läks. Selle kõige tipuks oli ta vihahoos purustanud oma ema kristallsõrmuse.

Tõsi ta on, Luca perel oli mõnikord palju probleeme üksteisega, kuid mõnikord saavad nad isegi koos õhtust söödud. Või noh, see, et kõik laua juures korruga olid, oli ime. Isa juhtub harva koju tulema ning siiski on ta mõnikord täitsa purjus. Teinekord on ta nädalateks ära ning tuleb koju, ise ka ei tea mis ta teeb, ning on maruvihane- keegi ei tea, miks. Isa oli sõjas kaotanud oma parema käe, see ei olnud kaua aega tagasi. Sellest ajast peale on ta täitsa muutunud, ilmselt sellepärast, et alkohol aitas tal unustada seda, mis halba temaga seal juhtus. Luca ei tahtnud olla nagu tema isa. Ta tahtis olla aus inimene, nagu ema soovis.

Oma mõtteid pühkides läks Luca voodisse. Hommikul äratas teda verandalt paistev päike. Poiss tõusis üles, teadmata mis kell on või kas ta on sisse maganud. Päike äratas teda tavaliselt.

Poiss pani selga mõned riided, mis ta kapist leidis- isa vana T-särk ning tema vanad, natukene kulunud püksid. Ta astus kööki, kus tema imestuseks polnud mitte kedagi peale kass Seema, kelle Luca oli paar aastat tagasi leidnud.

“Hallo? On siin keegi?” Mitte üht vastust. Luca, kohkunult, silmitses köögiaknast välja, lootes et silmab kedagi, kuid ei. “Küllap magasin sisse.” Mõtles ta, krahmas koolikoti koos tegemata kodutöödega ja pistis kooli poole jooksu. Ta jooksis hea 1.8 kilomeetrit, siis aga väsis ära. Kool oli luca metsäärsest kodust umbes 5 kilomeetri kaugusel. Kui Luca aga koolimaja ette jõudis, silmas ta ukse peal süsimusta silti. “Kes kurat paneb süsimusta loetamatu sildi kooliukse peale?” Mõtles too, ning tõmbas ust, et koolimajja siseneda. Uks aga ei avanenud.

Kas ma tõesti tuln kooli ilma asjata sellise kiirusega? Mõtiskles ta endamisi.

Poiss võttis aga sildi korraks veel kätte, istus pingi peale, ning silmitses seda:

“Ma ei saa aru, siin pole ju midagi isegi kirjas!” ütles ta valjult ning kukutas sildi, ise pingilt tõustes. Poiss oli hakanud just ise kodu poole minema, kui silt talle järgnema hakkas. Luca kohkus ning liikus veel paar sammu, lihtsalt, et kindlaks teha seda et ta nägi õieti ja ei näe illusioone. Nähes, et silt tõepoolest jälitab teda, ehmatas ta täitsa ära ning pani kodu poole jooksu.

Kodus lukustas ta kõik aknad nii kiiresti, kui võimalik ning ise jäi hingeldades oma tuppa istuma.

Natukese aja pärast poiss rahunes, mõtiskledes, et oli ilmselt ikkagi illusiooni näinud. Ta astus oma toast välja, piilus nii igaks juhuks aknast välja, palvetades, et mingi silt teda kätte ei saaks.

Luca astus kööki, et võtta midagi lõunaks, või siis hommikuks. Vaevu oli ta oma jala kööki saanud kui tundis, et miski tema all hakkas varisema. Järsku läks kõik kottpimedaks. Luca oleks tahtnud karjuda ema või tema õe, Lilia nime, kuid oli nii hirmunud, et ei suutnud välja tuua ühtegi piuksatust.

Varsti kukkus ta kuhugi. Natuke aega ei julgenud ta silmigi lahti teha, kuid avastades, et teda ümbritseb kottpimedus, tegi ta nad lahti. Ei läinud kaua aega, kuni kuskil nurgas hakkas lõõmama lillakas, sinakas toon. Varsti tekkis neid juurde ning peagi oli terve ruum valgustatud. Luca leidis end koopa moodi ruumist, mis oli valgustatud helendavate objektidega.

“Mis asjad need on?” Mõtiskles Luca endamisi. Poisil oli kõhe ning ta hüüdis “Kas siin on kedagi? Palun, keegi, vastake! Palun.” Olles juba alla andmas, tõusis Luca ning hakkas uurima, kuhu ta sattunud on. Poiss ligines peegli moodi helendavale objektile ning katsus üht. Tundus tuttav. Natukese aja pärast sai poiss aru, mis need on.

“Need on ju kristallid.” Sai ta aru ning kompis neid. Need olid karedate, osad aga siledad. Paljud asjad ajasid teda segadusse: kuidas on võimalik, et need nii suured on? Luca ise oli samapikk, kui iga keskmine 12- aastane poiss ikka, kuid need kristallid olid temast umbes 3 korda suuremad. Üks kristallidest meenutas talle sama, millest ema sõrmus oli tehtud.

Äkki jäi poiss sinnasamasse mõtlema “Mis siis, kui sõrmus, mille suurest vihast purustanud olin, oli neetud? Ei, ei saa olla.” Mõtiskles ta “Pealekauba kus ma üldse olen? On see allmaailm? Põrgu? Ei.. Põrgu ei saa see olla. Ei osanud Luca arvata, et halvad inimesed suunatakse tõesti nii ilusasse kohta, pealekauba kristallidega.

Nii mõtiskledes käis Luca hea tunnikene kõndides ringi. Järsku aga katkestas tema mõtteid järsk langus, mis tema jalgade ette jäi. Luca tõstis pea ning tema

silmad jäid pärani. See, mis tema silmade ette jäi, pidi olema olemas ainult lasteraamatutes, või isegi ainult unenägudes. Nimelt oli ta silme ees suur, suur org: seal paistis nii palju eksootilisi puid, puuvilju kui ka loomi. Kõige selle keskel silmas ta aga suurt, suurt tammi, milles oli ava. Avast paistis klaaskuppel, mille all oli mingisugune objekt, millest Luca aru ei saanud.

Luca võttis ideeks jõuda tammeni, kuid just siis kui ta oli valmis minema, katkestas teda keegi:

“Tsk, laps, kuhu minek?” Poiss ei saanud aru kes kõneleb, kuid ta silmas üht maali, järsku too maal liigutas end ning kõneles edasi: “Jah, mina kõnelen. Kas sa põle varem lohe näinud, mäs?” Luca suu vajus ammuli.

“Ei?” vastas too.”Ma arvasin, et te pole olemaski.” Ta silmitses lohe: lohe oli valge, kuid ta küüned olid tulipunased. Lohe välimus meenutas talle vuntsidega vanameest, samas olid lohel inimese näojooned. Luca jäi seal pidama ja turtsatas. “Noh, laps, ära itsita, või ma saadan su kohe põrguteele!”

“Vabandust!” lausus poiss ning jätkas: “Ma ei tea, miks ma siin olen. Kiirustasin hommikul kooli, kuid leidsin ukse pealt süsimusta sildi, mis mu siia tõmbas.” “Paras sulle, neetud laps!” naeris lohe läbi maali.

“Kuid sina? Kuidas sa maalis oled? Kes sa üldse oled?” päris Luca.

“Millised küsimused!” nähvas loe ilmselgelt solvunult, kui jätkas. “Üks võlur needis mu ära. Olin kunagi täitsa tavaline lohe, kuid külarahvas pidas mind ohtlikuks, kui kogemata ühe maja põlema süütasin.”

“Ei tea küll, miks?” lausus Luca, irve näol.

Lohe jätkas: “Jah, see võlur pani mind maali sisse, et ma ei saaks kellelegi liiga teha, ning tõi mind siia alla. Olen siin juba liiga kaua olnud.”

Lucal oli lohest natukene kahju. Too oli ilmselt sajandeid maali sees istunud. Luca astus lohest paar sammu eemale ning silmitses elukat. Tema ümber oli tema küünevärviga klappiv veripunane aura nagu olid olnud need kristallid.

“Kus ma olen?” päris Luca ettevaatlikult.

“Kristallmaailmas, üks seitsmest ilmas olevatest tähtsamatest maailmadest.”

“Need kristallid on hoopis teistsugused kui need, mida ma varem näinud olen!”

“Jah, laps, need kristallid on hoopis teistsugused! Tavaliselt saadetakse siia inimesed, kes on teinud vea ja nad peavad selle heastama!” vastas lohe.

“Mida ma küll teinud olen?” mõtiskles poiss jällegi. Kas see võis olla kord, kui ta unustas Liiliale sünnipäevakaardi teha? Või oot, ema sõrmus?

“Hallooo!” katkestas lohe ta mõtiskluse.

“Vabandust!” kohmas Luca. Ta kuulis lohe pomisemist, kuid ei kuulnud, mida too ütles.

“Tahtsin sulle rääkida sellest, kuidas tavalisse maailma tagasi jõuda,” lausus lohe. “Kuna tegu on kristallmaailmaga, on siin kõik väga õrn, mis sümboliseerib pattu, mida teinud oled. See tähendab, et kui oled midagi ära lõhkunud, ei saa seda muuta, ilma et see muutuks. Räägiks sulle pikemalt, kuid mul on kiire.”

Luca ei jõudnud silmi pilgutadagi, kui lohe oli kadunud. “Milline altvedaja!” arvas Luca. Poiss võttis sammu tamme poole Varsti, mitte kaua aja pärast, jõudis poiss puu juurde, mis teda huvitas. Kui ta jõudis tamme keskpunkti, kus oli klaasist kuppel, sai ta aru, mis seal oli – seal oli ta ema sõrmus.

Ei läinud kaua aega, kui poiss hakkas üritama seda kätte saama. Küll ta proovis üht ja teist pidi, kuid ei saanud. Lõpuks hakkas ta paluma, et puu annaks selle tagasi. “Palun anna mu ema sõrmus mulle tagasi. Olin loll, et nii tegin. Luban, et rohkem nii ei juhtu!”

Jah, ta kõlas nagu iga kuueaastane, kes oma ema veenab, et too talle mänguasju hangiks. Kuid tal ei olnud muud võimalust. Ning mis juhtus?! Puu vastas tumeda ja selge häälega: “Laps, miks sa niimoodi tegid?”

Luca vastas ruttu. Ta polnud enam kohkunud, et sellised olevused temaga räägivad. Läks aega ning Luca suutis tamme veenda ning oli just saamas sõrmust tagasi, kui - poiss tundis tuttavat lõhna. Järksu leidis ta end oma voodist. Kas see kõik oli uni?! Ma ju ikkagi tegin sõrmuse katki. Süütunde, kuid samas elevusega, hüppas ta püsti ja astus kööki. Seal oli ta ema hommikusööki valmistamas. Ning mis tema käes oli? Sõrmus!